

## ԱՌ ՀՈԳԻՍ, ՏԷՐ

Համբերութիւնն երբ պակսի սիրոյ մէջէն քիչ առ քիչ,  
Զոհողութիւնը նախկին արդ կը թուի բեռ մը ծանր.  
Սէրը կ'ըլլայ հաշուակալ, եւ թերիներն մի առ մի  
Ի յայտ կու գան, կը փորեն, հարուածներով անխորհուրդ,

Հաստատուն հի'մը սիրոյ: Վէճերէ՛ վէճ կը ծագի,  
Վերք մը՝ կու տայ վերքերու ծընունդ եւ ցաւ յարաճուն,  
Նեղ սըրտին մէջ կ'ամրանան դառնութիւններ կուտակուող.  
Կը հաստանայ մութը սեւ: Հասկընալու երկուստեք

Անկեղծ մըղումն իրարու՝ կ'ըլլայ տաժանք՝ գոր կըրել  
Իր հաճոյքէն պարպւած աւելորդ ճիգ մ'է այլեւ.  
Եւ ապարանքը շրջեղ գոր սիրահար հէք սիրտեր  
Էին սէրով կառուցած, կը վերածուի յամրաբար

Անհրապոյր ու մըռայլ հազարներու մէջ նետուած  
Շէնքի մը մերկ, անխընամ, սեմին առջեւ խորտակման,  
Հազար, հազար սէրերու ճակատագրին պէս տըլսուր:  
Ա՛յս է անգիր պատմութիւնն մեծ ու պըզտիկ սէրերու,

Որոնք անգութ եւ վայրի՝ ժամանակի անտառին  
Մէջ կ'որբանան լըռելեայն, գորովագութ, հոգածու  
Եւ պահապան աչքերու սահմանէն դուրս երբ իյնան:  
Անանդրադարձ՝ արդ անոնք կը մոլորին ծառերու

Անտառներու մութամութ՝ բաւիղներուն մէջ անել:  
Կը մըտնէ վախն անանուն սիրտերէն ներս, խարխափող:  
Կը պըղտորի հոգիի ամէն նայուածք ինքնաթիռ,  
Եւ սաւառնող ամէն յոյզ արդ թեաթափ կ'առնէ կանգ:

Հետզհետէ, անոնք ծեր՝ այլեւս իրար չեն ճանչնար.  
Նոր աչքերով կը դիտեն ինչ որ երէկ տակաւին  
Գեղեցիկ էր ու վըսեմ, ե՛ւ ըզգըլիսի ե՛ւ օծուն:  
Հաշիւներու ցեցն հիմա կը կըրծէ միտքը մարդուն:

Եթէ ա՛յս է ինձ համար վերջին սիրոյս գիրը սեւ  
Ուրկէ այնքա՛ն մանկական սիրտով, սէրով մըտայ ներս,  
Ա՛ռ հոգիս, Տէր բարեգութ՝ քանի ամուր է ու վեհ  
Շէնքը սիրոյ, եւ հոգիս՝ ունի թըռիչք ու թըրթիռ:

ԱՆԵԼ